1. Tõsised mõtted.

Sa, maa ja taewa walitseja Jsand!
Su käsul keerlewad tõik päikesed;
Ka meie päike lähab õhtul looja
Su igawese käsu järele,
Ja tõuseb koidu sõles jälle üles
Ta oma miljonite joontega.
Oh õnnis see, kes kuldse päikse weerul
Ka mööda läinud elu peal'
Wõib oma rõõmust palget paista lasta
Ning tunda head, mis läinud päewal tehtud,
Ja olgu ka see hea tall eneselle
Ehk omal wennal ükspäinis tehtud,
Ja olgu ta kas mõne hingewia
Ehk ekstuse ära heitmine,
Mis sull ja sinu wennal kahju tõi:
Sa heidad rõõmuga öö rahule.
Kui kerge on sull une rahu teeni,
Kui kerge sull head teha päewa a'al!
Kell puuduks asja, head teha teisel,
Ja kellest nõdrast inimesest siin
Ei woolats paha meel ja himu läbi,
Kell poleks tarwis wastu rindu lüüa?
Kas on siis ülitaske teha head?
Ei raske see. Kuid ala kindlat meelt
Ja uuendatut tahtmist nõuab ta.
On raske see, üks päewgi olla hea?
Oh, sinu elupäew on lühike!
Kas pole lühikene iga elu?
Sest saagu siis me päewad abelaks
Kuid lülidest siin kokku palmitud,
Kes ennast ükskord taewa trooniks loowad,
Mis imelikult hulgab õige peas!
Suurt häda wõtkem weikseks jauta,
Sest suurt ei jõua keegi inime

Ei korraga, ei ruttu ärakanda
Ta alles murega ja aega mööda,
Kord jõuab oma teede otsale.
Sa, Jsa, aga lase armu paista,
Kui päewa walgust iga palgele,
Kes wäsimata nõuab auusust siin;
Sest ilma Sinu armuta me põrm,
Ning seda teadku iga inime!
Me nõdrad, wõimatumad hulgani
Ja patustama walmis iga päew,
Ja halbus tahab hinge wangista
Ning inimese waba kaela ümber
Neeluse orja iket siduda.
Kui sa ei aita, kuristiku kaldal
Meid oma käel ei kanna, Jsa siis
Hing langeb, lähab enesega kohtu
Ning teeb see paha, mis ta muidu põlgab.
Ei liiga suureks oma jõudu pia,
Ka liiga nõdraks ära ennast tee;
Kuid taewa poole ikka waata sa,
Sest seal su päris osa, isamaa.
Oh, usu Jsa armu, ole sa
Ta abi peale lootja alati,
Kui lähad wõitlusele ilmaga!

---

2. Linnu muna.

Loodusteadline seletus.

J. Kunder.

Iga põllumees on omas lapse põlwes näinud, kudas tema isa sügisel kariloomi talweks tappis, neid korra päraft oma terawa nua abil tükkideks lahutas, nende siseloma ettewaatlikult tükk tüki järele wälja wõttis ja igat tükki oma iseäralise nimega nimetada mõistis. . . . Seal seisid ehk sinagi, auustatud lugeja sagedaste juures

Eesti rahwa Kasuline Kalender 1888, lk. 18